

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 1/2025-46

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] zastúpeného JUDr. Zuzana Fabiánová – advokátska kancelária, s.r.o., Strojárska 11C, Košice, proti rozsudku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 12Snr/2/2022 z 15. mája 2023 takto

rozhodol:

1. Rozsudkom Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 12Snr/2/2022 z 15. mája 2023 **bolo porušené** základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Rozsudok Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 12Snr/2/2022 z 15. mája 2023 **zrušuje a vec mu vracia** na ďalšie konanie.
3. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky **je povinný** nahradiť sťažovateľovi trovy konania **530,86 eur** a zaplatiť ich jeho právnomu zástupcovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **nevyhovuje**.

Odôvodnenie:

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkové okolnosti prípadu

1. Uznesením č. k. I. ÚS 1/2025-17 z 15. januára 2025 Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) prijal podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie ústavnú sťažnosť sťažovateľa doručенú ústavnému súdu 7. augusta 2023, ktorou sa domáha vyslovenia porušenia základného práva

na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena podľa čl. 19 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na rešpektovanie súkromného života podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru rozsudkom Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší správny súd“) označeným v záhlaví tohto nálezu. Navrhuje napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu správne súdu na ďalšie konanie. Súčasne žiada, aby mu ústavný súd priznal primerané finančné zadost'učinenie a náhradu trov vzniknutých v konaní pred ústavným súdom.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a k nej pripojených príloh vyplýva, že sťažovateľ sa žalobou z 28. júna 2022 domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia Výboru Národnej rady Slovenskej republiky na preskúmanie rozhodnutia Národného bezpečnostného úradu (ďalej aj „žalovaný“ alebo „NBÚ“) č. CRD-454-3/2022-VPRNBU z 30. marca 2022 (ďalej aj „preskúmané rozhodnutie“), ktorým bolo zamietnuté odvolanie sťažovateľa proti rozhodnutiu Národného bezpečnostného úradu č. SP-PB-1966-31/2021-Ž-10904 z 29. decembra 2021. Národný bezpečnostný úrad rozhodol, že sťažovateľa nie je možné podľa § 10 ods. 1 písm. g) v spojení s § 14 ods. 1 a ods. 2 písm. c) bodu 6 zákona č. 215/2004 Z. z. o ochrane utajovaných skutočností a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 215/2004 Z. z.“) považovať za bezpečne spoľahlivú osobu z dôvodu, že u neho bolo zistené bezpečnostné riziko, keďže svojím konaním preukázal nečestnosť, nedôveryhodnosť vo vzťahu k ochrane utajovaných skutočností. Zároveň bola sťažovateľovi podľa § 29 zákona č. 215/2004 Z. z. zrušená platnosť osvedčenia č. SP-PB-3170/2019-Ž zo 6. februára 2020 pre stupeň utajenia Tajné.

3. Napadnutým rozsudkom najvyšší správny súd zamietol návrh sťažovateľa na odklad vykonateľnosti účinku správnej žaloby (I. výrok), zamietol správnu žalobu sťažovateľa podľa § 190 Správneho súdneho poriadku (II. výrok) a účastníkom nepriznal nárok na náhradu trov konania (III. výrok).

3.1. V odôvodnení uviedol, že po oboznámení sa s obsahom administratívneho spisu vrátane utajovaných skutočností a vypočutí účastníkov konania na nariadenom pojednávaní skonštatoval nedôvodnosť žaloby sťažovateľa. Priklonil sa k názoru žalovaného, že listinný dôkaz č. SP-PB-1966/2021-Ž-10904 zo 16. apríla 2021 bol NBÚ zabezpečený až po vydaní osvedčenia. Nové zistenia, ktoré dôkaz obsahoval, poukazovali na skutočnosti, z ktorých vyplývalo, že sťažovateľ mohol byť zapojený do takých aktivít, ktoré mohli mať negatívny vplyv na splnenie zákonom taxatívne stanovených predpokladov na vznik oprávnenia. Národný bezpečnostný úrad ich preto bol povinný preveriť. Najvyšší správny súd mal zo súdneho spisu preukázané, že podkladom na vyslovenie záveru o existencii bezpečnostného rizika a s tým spojenej bezpečnostnej nespoľahlivosti sťažovateľa boli skutkové zistenia a dôkazy, ktoré boli v spise riadne zdokumentované a získané v súlade so zákonom. Ako nedôvodnú vyhodnotil námietku sťažovateľa týkajúcu sa nesplnenia podmienok pri psychofyziologickom overení pravdivosti. Národný bezpečnostný úrad uskutočnil 12. októbra 2021 za osobnej účasti sťažovateľa bezpečnostný pohovor, a to v rozsahu a spôsobom ustanoveným v § 25 ods. 1 až 3 zákona č. 215/2004 Z. z. Súd dospel k záveru, že na vykonanie bezpečnostného pohovoru boli splnené zákonom vyžadované podmienky. Z listinného dôkazu č. SP-PB-1966-29/2021-Ž-10904 z 29. októbra 2021,

t. j. zo záverečnej správy zo psychofyziologického overenia pravdovravnosti, ktorá je súčasťou bezpečnostného spisu z roku 2021, vyplýva, že psychofyziologické overenie pravdovravnosti sťažovateľa bolo vykonané v na to určených priestoroch NBÚ, s vhodným prostredím a bez vznikajúcich vonkajších vplyvov. Pred vykonaním psychofyziologického overenia pravdovravnosti polygrafický špecialista NBÚ poučil sťažovateľa o dôvodoch vykonania tohto procesného úkonu a o tom, ako sa má počas jeho vykonávania správať. Sťažovateľ potvrdil, že je v takom psychickom a fyzickom stave, že je schopný bez ťažkostí absolvovať takéto vyšetrenie. Polygrafický špecialista zhodnotil, že sťažovateľ spĺňa fyzické a psychologické predpoklady na účely psychofyziologického overenia pravdovravnosti a nevykazuje žiadne výnimočné znaky, ktoré by mohli zapríčiniť abnormálny priebeh údajov v polygrafických grafoch. Sťažovateľ uviedol, že sa žiadnym spôsobom nepodieľal na neoprávnenom odpočte DPH spoločnosťou [REDAKOVANÉ] od roku 2017 a neoprávnenej optimalizácii výnosov danej obchodnej spoločnosti. Najvyšší správny súd dospel k záveru, že úvaha žalovaného o bezpečnostnej spoľahlivosti sťažovateľa vychádza zo zákonných medzí. Prisvedčil názoru žalovaného, že sťažovateľ vo vzťahu k vymedzeniu bezpečnostného rizika neposkytuje reálnu a dostatočnú garanciu, že zabezpečí ochranu utajovaných skutočností, ktoré by mu mali byť v budúcnosti prístupné v súvislosti so zastávanou funkciou v zamestnaní.

II.

Argumentácia sťažovateľa

4. Vo vzťahu k napadnutému rozsudku najvyššieho správneho súdu sťažovateľ v ústavnej sťažnosti formuluje nasledujúce námietky:

a) najvyšší správny súd vyhodnotil relevantné skutkové okolnosti svojvoľne a v extrémnom nesúlade s výsledkami vykonaného dokazovania;

b) najvyšší správny súd poskytol arbitrárny a ústavne nekonformný výklad § 10 ods. 1 písm. g) v spojení s § 14 ods. 1 a ods. 2 písm. c) bodu 6 zákona č. 215/2004 Z. z. Rozporuje právny názor prijatý NBÚ a žalovaným, že ho nemožno považovať za bezpečostne spoľahlivú osobu v zmysle predmetného zákona, pričom zdôrazňuje, že pre odôvodnenie zistenia bezpečnostného rizika podľa § 14 ods. 2 písm. c) bodu 6 zákona č. 215/2004 Z. z. musí byť minimálne proti konkrétnej osobe vznesené obvinenie z trestnej činnosti, čo však v jeho prípade splnené nebolo. Aplikácia uvedeného zákonného ustanovenia by súčasne pripadala do úvahy iba v prípade, ak by malo vytýkané konanie spočívajúce v údajnej neoprávnenej daňovej optimalizácii a neoprávnenom uplatňovaní odpočtov DPH priamu súvislosť s ochranou utajovaných skutočností, čo taktiež nebolo naplnené. Sťažovateľovi nebolo preukázané žiadne protiprávne či nedôveryhodné konanie a nebolo mu ani vznesené obvinenie pre spáchanie trestného činu. Tvrdí, že žalovaný a najvyšší správny súd u neho identifikovali bezpečnostné riziko len na základe toho, že orgány činné v trestnom konaní preverovali podozrenia z neoprávnenej daňovej optimalizácie a uplatňovania odpočtov DPH v spoločnosti [REDAKOVANÉ] ktorej bol sťažovateľ jedným zo štatutárnych orgánov. Uvedenú okolnosť však nie je podľa sťažovateľa možné podradiť pod pojem bezpečnostné riziko podľa zákona č. 215/2004 Z. z.;

c) rovnako ako žalovaný ani najvyšší správny súd nerešpektoval výklad pojmu „bezpečnostné riziko“ a svojvoľne dospel k záveru, že pre naplnenie bezpečnostného rizika v zmysle § 14 ods. 2 písm. c) bodu 6 zákona č. 215/2004 Z. z. postačuje akýkoľvek aj hypotetický vzťah vytýkaného

nečestného a nedôveryhodného konania k ochrane utajovaných skutočností a všeobecne konštatované riziko o existencii podozrenia protiprávnej činnosti v oblasti neoprávnenej daňovej optimalizácie;

d) pre identifikáciu bezpečnostného rizika nemôže mať rozhodujúci význam záverečná správa zo psychofyziologického overenia pravdivosti, ktoré bolo podľa názoru sťažovateľa vykonané bez splnenia zákonom stanovených podmienok. Sťažovateľ totiž nepožiadaval o vykonanie psychofyziologického overenia pravdivosti podľa § 25 ods. 3 zákona č. 215/2004 Z. z., a teda ho bez jeho výslovnej žiadosti nebolo možné ani vykonať. V priebehu bezpečnostného pohovoru neboli zistené ani konkretizované žiadne rozpory medzi vyjadrením sťažovateľa a zistenými skutočnosťami podľa § 25 ods. 4 tohto zákona. Pri pohovore bol sťažovateľ účelovo konfrontovaný s vykonštruovanými domnienkami zo strany NBÚ o údajnom spáchaní trestného činu. Takýto postup nie je podľa názoru sťažovateľa možné považovať za zákonný. Ďalej tvrdí, že otázky, ktoré mu boli počas pohovoru položené, boli zmätočné a nesprávne formulované;

e) v danom prípade neboli splnené predpoklady na postup podľa § 29 zákona č. 215/2004 Z. z. Národný bezpečnostný úrad v odôvodnení rozhodnutia konštatoval, že k prevereniu platnosti pôvodného osvedčenia pristúpil na základe nových skutočností zistených z listinného dôkazu č. SP-PB-1966/2021-Ž-10904 zo 16. apríla 2021, ktorými sa však následne vôbec nezaoberal. Navyše, prípad údajného poskytnutia úplatku rektorovi Akadémie ozbrojených síl Slovenskej republiky, o ktorej mal svedčiť predmetný dôkaz zo 16. apríla 2021, bol verejne medializovaný ešte v roku 2017, a preto nie je možné, aby NBÚ o ňom nemal vedomosť. Trestné stíhanie v tejto veci bolo zastavené ešte v roku 2017, teda pred vydaním osvedčenia sťažovateľovi, ktorý nebol v danom prípade obvineným. Sťažovateľ nebol upovedomený o začatí postupu a nebolo mu umožnené vyjadriť sa k podkladom na vydanie rozhodnutia;

f) najvyšší správny súd sa žiadnym spôsobom nevysporiadal s jeho námietkou týkajúcou sa porušenia precedenčnej zásady podľa § 3 ods. 5 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“). V tejto súvislosti poukazoval na skutočnosť, že právoplatným rozhodnutím NBÚ z 13. decembra 2021 bolo rozhodnuté, že obchodná spoločnosť ██████ spĺňa podmienky podľa § 46 zákona č. 215/2004 Z. z., a preto jej bolo vydané potvrdenie o priemyselnej bezpečnosti v zmysle § 50 ods. 1 predmetného zákona;

g) najvyšší správny súd sa svojvoľne odchýlil od právnych názorov vyslovených v jeho predchádzajúcich rozhodnutiach sp. zn. 35Snr/2/2021 zo 7. decembra 2022, sp. zn. 2Snr/1/2019 z 18. januára 2023, sp. zn. 10Snr/1/2017 z 27. septembra 2017, a to pokiaľ ide o výklad § 14 ods. 2 písm. c) bodu 6 zákona č. 215/2004 Z. z. Týmto bol porušený princíp právnej istoty a predvídateľnosti súdnych rozhodnutí;

h) sťažovateľovi nebolo umožnené vyjadriť sa k obsahu utajovaných listinných dôkazov, ktoré boli obsahom spisu a predstavovali podklad na vydanie rozhodnutí NBÚ a žalovaného, čím došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy;

i) označením sťažovateľa za bezpečnostne nespoľahlivého a zrušením osvedčenia na oboznamovanie sa s utajovanými skutočnosťami bolo zasiahnuté taktiež do jeho základného práva podľa čl. 19 ods. 1 ústavy, ako aj jeho práva podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru.

III.

Vyjadrenie najvyššieho správneho súdu, zúčastnenej osoby a replika sťažovateľa

III.1. Vyjadrenie najvyššieho správneho súdu:

5. Najvyšší správny súd vo vyjadrení k ústavnej sťažnosti sp. zn. CS 00092/2025, CZ 00433/2025 z 3. februára 2025 poukázal na obsah správnej žaloby sťažovateľa a konkrétne dôvody, ktoré ho viedli k zamietnutiu správnej žaloby. Navrhol ústavnej sťažnosti sťažovateľa nevyhovieť.

III.2. Vyjadrenie zúčastnenej osoby:

6. Oznámením z 23. januára 2025 ústavný súd upovedomil žalovaného ako zúčastnenú osobu o podanej ústavnej sťažnosti sťažovateľa (§ 126 zákona o ústavnom súde) a umožnil mu vyjadriť sa k nej v lehote 10 dní od doručenia upovedomenia.

7. Žalovaný vo vyjadrení z 3. februára 2025 poukázal na dôkazy zhromaždené NBÚ, okrem iného na skutočnosť, že bolo začaté trestné stíhanie pre pokračovací zločin skrátenia dane a poistného podľa § 276 ods. 1 a 4 Trestného zákona v jednočinnom súbehu so zločinom daňového podvodu podľa § 277a ods. 1 a 3 písm. a) Trestného zákona spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona. Sťažovateľ je pritom zodpovedný aj za zmluvy, ktoré v mene obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] podpísal ako jej konateľ, na základe ktorých malo dôjsť k neoprávnenému odpočtu DPH, v dôsledku čoho bola štátu spôsobená škoda v sume 8 871 816,46 eur. Poukázal na záznam z bezpečnostného pohovoru so sťažovateľom z 12. októbra 2021, uskutočnené psychofyzologické overenie pravdivosti z 28. októbra 2021 a skutkové zistenia vyplývajúce z listinných dôkazov, ktoré spolu s ostatnými rezultujúcimi aspektami, oblasťou a stupňom utajenia skutočností, ktorých bezpečnosť sa má zaistiť, vo svojom súhrne mali z hľadiska zákona č. 215/2004 Z. z. a jeho účelu materiálny význam pre posúdenie predpokladu bezpečnostnej spoľahlivosti podľa § 10 ods. 1 písm. g) a § 14 ods. 1 zákona č. 215/2004 Z. z. a identifikáciu bezpečnostného rizika ustanoveného v § 14 ods. 2 písm. c) bod 6 zákona č. 215/2004 Z. z.

8. V spojitosti s posudzovanou vecou žalovaný odkázal na judikatúru najvyššieho súdu sp. zn. 2Snr/1/2017, sp. zn. 10Snr/2/2017 a sp. zn. 2Sž/7/2016 a judikatúru ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 6/04 a sp. zn. I. ÚS 505/2019. Právny názor najvyššieho správneho súdu v napadnutom rozsudku týkajúci sa výkladu bezpečnostného rizika v zmysle § 14 ods. 2 bod 6 písm. c) zákona č. 215/2004 Z. z. nadväzuje na jeho predchádzajúcu judikatúru v obdobnej veci – rozsudok sp. zn. 35Snr/1/2021 z 22. marca 2023. Žalovaný považoval za podstatné, že predmetný zákon k § 14 ods. 2 písm. c) bodu 6 nešpecifikuje druh či charakter konania a vyjadrenia osôb, na základe ktorého ich možno zaradiť do kategórie osôb, ktoré svojim konaním alebo vyjadrením preukázali nečestnosť, nedôveryhodnosť vo vzťahu k ochrane utajovaných skutočností. Podľa žalovaného nie je možné vzhľadom na skutkové zistenia a konanie sťažovateľa považovať závery najvyššieho správneho súdu za svojvoľné a nerešpektujúce relevantnú judikatúru. Konanie sťažovateľa bolo individuálne vyhodnotené a boli identifikované skutočnosti z predchádzajúcej činnosti sťažovateľa (realizovanej v postavení konateľa spoločnosti [REDAKOVANÉ]), ktoré boli podstatné pre posúdenie sťažovateľa ako bezpečnostne nespoľahlivej osoby a pre identifikáciu bezpečnostného rizika. K sťažovateľom namietanému porušeniu prezumpcie neviny žalovaný uviedol, že v danom prípade nejde o trestné konanie, ale o konanie podľa § 29 zákona

č. 215/2004 Z. z., ktoré rovnako ako bezpečnostná previerka majú osobitný preventívny charakter a ich cieľom je eliminácia taxatívne vymedzených bezpečnostných rizík a neoprávnenej manipulácie s utajovanými skutočnosťami, ktorá by mohla spôsobiť štátu ujmu. Podľa názoru žalovaného nebol postup NBÚ svojvoľný a odporujúci § 29 zákona č. 215/2004 Z. z. tak ako to tvrdí sťažovateľ. Postup NBÚ v zmysle § 29 zákona č. 215/2004 Z. z. bol dôvodný, pretože listinný dôkaz zo 16. apríla 2021 bol zabezpečený po vydaní osvedčenia a v čase jeho platnosti a obsahoval nové skutočnosti preukazujúce, že sťažovateľ mohol byť/bol zapojený do určitých aktivít, ktoré mohli mať vplyv na splnenie predpokladov na vznik oprávnenia na oboznamovanie sa s utajovanými skutočnosťami v § 10 ods. 1 zákona č. 215/2004 Z. z.

9. Ďalej sa žalovaný vyjadril k tvrdeniu sťažovateľa, podľa ktorého bolo psychofyziologické overenie pravdivosti vykonané bez splnenia podmienok stanovených v § 25 ods. 3 a 4 zákona č. 215/2004 Z. z. Poukázal na skutočnosť, že vykonaniu psychofyziologického overenia pravdivosti sťažovateľa predchádzalo vykonanie bezpečnostného pohovoru 12. októbra 2021 za osobnej účasti sťažovateľa, a to z dôvodu, že NBÚ v priebehu konania podľa § 29 zákona č. 215/2004 Z. z. zistil skutočnosti, ktoré by mohli odôvodňovať zrušenie osvedčenia. Národný bezpečnostný úrad vykonal bezpečnostný pohovor v rozsahu a spôsobom ustanoveným v § 25 ods. 1 až 3 zákona č. 215/2004 Z. z. V danom prípade aplikácia postupu podľa § 25 ods. 4 zákona č. 215/2004 Z. z. bola nevyhnutná, keďže existoval rozpor medzi vyjadreniami, ktoré sťažovateľ uviedol pri bezpečnostnom pohovore, a konkrétnymi skutočnosťami, ktoré boli skutočne a objektívne zistené v konaní NBÚ podľa § 29 zákona č. 215/2004 Z. z. Psychofyziologické overenie pravdivosti sťažovateľa bolo vykonané v priestoroch NBÚ, ktoré sú na to určené. Posúdenie splnenia podmienok na vykonanie psychofyziologického overenia pravdivosti a jeho samotnú realizáciu (vrátane položenia vhodných otázok) vykonali polygrafickí špecialisti NBÚ, ktorí majú na túto činnosť potrebnú kvalifikáciu a certifikáty za použitia certifikovaného technologického zariadenia a testových metód. Pred vykonaním tohto procesného úkonu polygrafický špecialista NBÚ poučil sťažovateľa o dôvodoch jeho vykonania a o tom, ako sa má počas jeho vykonávania správať, pričom zhodnotil, že sťažovateľ spĺňa fyzické a psychologické predpoklady na účely psychofyziologického overenia pravdivosti a nevykazuje žiadne výnimočné znaky, ktoré by mohli zapríčiniť abnormálny priebeh psychofyziologických údajov v polygrafických grafoch. Priebeh a výsledok psychofyziologického overenia pravdivosti bol následne NBÚ a žalovaným vyhodnotený v súlade so všeobecným princípom hodnotenia dôkazov.

10. Podľa žalovaného sa najvyšší správny súd v napadnutom rozsudku dostatočne vysporiadal aj s námietkou sťažovateľa, že právoplatným rozhodnutím NBÚ z 13. decembra 2021 bolo vyslovené, že spoločnosť █████ spĺňa podmienky podľa § 46 zákona č. 215/2004 Z. z., a preto jej bolo vydané potvrdenie o priemyselnej bezpečnosti v zmysle § 50 ods. 1 zákona č. 215/2004 Z. z.

11. K tvrdeniu sťažovateľa o porušení jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ktoré malo spočívať v neumožnení oboznámiť sa s obsahom utajovaných listinných dôkazov tvoriacich zásadný podklad na napadnuté rozhodnutia, v neumožnení účinne realizovať procesné práva a v znemožnení efektívne sa vyjadriť k podkladom pre vydanie týchto rozhodnutí, žalovaný odkázal na judikatúru ústavného súdu a najvyššieho súdu, podľa ktorej podklady na rozhodnutie NBÚ o bezpečnostnej spoľahlivosti preverovanej osoby majú charakter utajovaných skutočností

a vzhľadom na záujmy Slovenskej republiky podliehajú špeciálnemu režimu ochrany, pričom právna úprava neposkytuje účastníkovi konania, resp. advokátovi automaticky možnosť nazrieť do bezpečnostného spisu a oboznámiť sa s utajovanými skutočnosťami. Samotný zákon č. 215/2004 Z. z. však poskytuje priestor na adekvátnu ochranu práv preverovanej osoby podrobujúcej sa bezpečnostnej previerke a vertikálnu ochranu jej práv v konaní žalovaného o preskúmanie rozhodnutia NBÚ a v súdnom konaní. Sťažovateľa pritom nebolo možné považovať za oprávnenú osobu podľa § 2 písm. f) zákona č. 215/2004 Z. z. na oboznámenie sa predmetnými utajovanými listinnými dôkazmi, preto bolo potrebné poskytnúť utajovaným listinným dôkazom zákonom zodpovedajúcu ochranu, so všetkými reštrikciami vo vzťahu k možnosti sťažovateľa v predmetných konaniach oboznámiť sa s ich obsahom a vo vzťahu k možnosti a povinnosti NBÚ, žalovaného aj najvyššieho správneho súdu uvádzať v rozhodnutiach utajované skutočnosti obsiahnuté v utajovaných listinných dôkazoch.

12. Žalovaný napokon uzavrel, že podľa jeho názoru nedošlo napadnutým rozsudkom ani k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 19 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru, keďže v konaní bolo dostatočne preukázané, že sťažovateľ nespĺňa zákonom stanovený predpoklad bezpečnostnej spoľahlivosti pre výkon funkcie alebo povolania, pri ktorom sa predpokladá prístupnosť skutočností, ktoré je v záujme štátu potrebné zákonom zodpovedajúcim spôsobom ochraňovať. Bezpečnostné riziko zistené u sťažovateľa nemôže byť dostatočnou garanciou toho, že zabezpečí zodpovedajúcu ochranu štátom utajovaných skutočností, ktoré by mu mohli byť na základe platného osvedčenia prístupné pri výkone jeho funkcie.

III.3. Replika sťažovateľa:

13. V replike doručenej ústavnému súdu 3. marca 2025 sťažovateľ zotrval na dôvodoch ústavnej sťažnosti, pričom uviedol, že argumenty najvyššieho správneho súdu ani zúčastnenej osoby predostreté v ich vyjadreniach žiadnym spôsobom nespochybňujú dôvodnosť jeho ústavnej sťažnosti. Zopakoval, že najvyšší správny súd napadnutý rozsudok dostatočne neodôvodnil a ústavne konformným spôsobom sa nevysporiadal so všetkými zásadnými otázkami podstatnými pre jeho rozhodnutie. Závery najvyššieho správneho súdu považuje za arbitrárne, náležité neodôvodnené, a preto ústavne neudržateľné, pričom ich následkom je porušenie jeho základných práv.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

14. Ústavný súd podľa § 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde upustil od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ústavnou sťažnosťou a so stanoviskami účastníkov konania dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci, a preto pristúpil k posúdeniu veci samej.

IV.1. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru:

15. Jedným zo základných komponentov práva na spravodlivé súdne konanie je aj povinnosť konajúceho súdu svoje rozhodnutie riadne odôvodniť, čo predstavuje záruku toho, že výkon

spravodlivosti nebude arbitrárny a neprehľadný. Náležité odôvodnenie rozhodnutia ako prostriedok k zamedzeniu svojvôle súdu má súčasne zaručiť transparentnosť a kontrolovateľnosť rozhodovania. Účastník konania má teda právo na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04).

16. Uvedené východiská bol povinný pri rozhodovaní o správnej žalobe sťažovateľa rešpektovať aj najvyšší správny súd, pričom úlohou ústavného súdu bolo preskúmať, či požadované limity spravodlivého súdneho konania boli v danom prípade dodržané a či sa náležité posúdenie právnej veci sťažovateľa odrazilo v jasnom a zrozumiteľnom zodpovedaní všetkých právnych a skutkovo relevantných otázok, teda aj v náležitom odôvodnení namietaného rozhodnutia.

17. Po detailnom oboznámení sa s obsahom napadnutého rozsudku a pripojeného súdneho spisu najvyššieho správneho súdu ústavný súd musí konštatovať dôvodnosť ústavnej sťažnosti sťažovateľa.

18. Sťažovateľ v súvislosti s namietaným porušením svojho práva na spravodlivé súdne konanie najvyššiemu správne súdu v podstatnom vytýka arbitrárnu a ústavne nekonformnú interpretáciu § 10 ods. 1 písm. g) v spojení s § 14 ods. 1 a ods. 2 písm. c) bodu 6 zákona č. 215/2004 Z. z., konkrétne svojvoľný výklad pojmu „bezpečnostné riziko“ a odklon najvyššieho správneho súdu od jeho predchádzajúcej judikatúry v obdobných veciach.

19. Ústavný súd v tejto súvislosti považuje v prvom rade za potrebné objasniť, že určité pozície v štátnom aparáte, prípadne v bezpečnostne citlivých právnických osobách vyžadujú bezpečnostnú previerku. Účelom je ochrana riadneho a bezpečného výkonu daných činností. Vedúci takého úradu určuje daný druh pozícií a žiada NBÚ pre takéto osoby bezpečnostnú previerku. Uvedené osoby označuje zákon č. 215/2004 Z. z. ako „navrhované osoby“ (podľa § 8 ods. 2 zákona). Navrhovaná osoba musí dať na preverovanie súhlas.

20. Oprávnenie na oboznamovanie sa s utajovanými skutočnosťami zákon č. 215/2004 Z. z. ustanovuje v § 10 pozitívne a následne v § 11 až § 14 ich konkretizuje negatívnym výpočtom. Medzi predpoklady na vznik oprávnenia osoby na oboznamovanie sa s utajovanými skutočnosťami je zaradená aj bezpečnostná spoľahlivosť osoby, ktorá je legálne definovaná v § 10 ods. 1 písm. g) zákona č. 215/2004 Z. z. (pozitívne) a bližšie špecifikovaná v § 14 ods. 1 a 2 zákona č. 215/2004 Z. z. (negatívne). Zo znenia § 14 ods. 1 tohto zákona vyplýva, že dôvody vylučujúce bezpečnostnú spoľahlivosť osoby sú v ňom uvedené taxatívne. Rovnako aj § 14 ods. 2 tohto zákona definujúci pojem bezpečnostné riziko je konštruovaný ako taxatívny výpočet skutočností, a nie ako generálna klauzula, čo znamená, že správny orgán musí byť pri aplikácii tohto ustanovenia schopný zistený skutkový stav podriadiť pod niektorú z nich (rozsudok najvyššieho správneho súdu sp. zn. 35Snr/2/2021 zo 7. decembra 2022). Uvedené platí aj pre písm. c), podľa ktorého sa za bezpečnostné riziko považuje zistenie taxatívne vymedzených dôvodov (v bode 1 až 12). Z jazykového znenia tejto právnej normy vyplýva, že na konštatovanie bezpečnostnej nespoľahlivosti osoby sa vyžaduje spoľahlivo preukázané zistenie o naplnení toho-ktorého dôvodu. Ako samostatný dôvod bezpečnostného rizika je vymedzená skutková podstata, podľa ktorej osoba svojím konaním alebo vyjadrením preukázala nečestnosť, nedôveryhodnosť vo vzťahu k ochrane utajovaných skutočností podľa § 14 ods. 2 písm. c) bodu 6 zákona č. 215/2004 Z. z., pričom také

konanie alebo vyjadrenie musí byť v konaní pred správnym orgánom preukázateľne zistené. Ničím neodôvodnené dohady o zmienenom konaní osoby vylučujú konštatovanie bezpečnostného rizika a subsumciu pod posudzované ustanovenie zákona.

21. Zákonom stanovené podmienky na oboznamovanie sa s utajovanými skutočnosťami musia byť splnené po celú dobu platnosti osvedčenia. Práve overenie toho, či sťažovateľ ako navrhovaná osoba naďalej spĺňa jednu z týchto podmienok, konkrétne bezpečnostnú spoľahlivosť, boli predmetom sporného konania.

22. Ťažiskom veci bola v danom prípade interpretácia § 14 ods. 2 písm. c) bodu 6 zákona č. 215/2004 Z. z., podľa ktorého za bezpečnostné riziko sa považuje zistenie, že osoba preukázala svojím konaním alebo vyjadrením nečestnosť, nedôveryhodnosť vo vzťahu k ochrane utajovaných skutočností.

23. Najvyšší správny súd v dôvodoch napadnutého rozsudku uviedol, že podkladom na vyslovenie záveru o existencii bezpečnostného rizika a s tým spojenej bezpečnostnej nespoľahlivosti sťažovateľa boli skutkové zistenia a dôkazy, ktoré boli v spise zdokumentované a získané v súlade so zákonom. V súvislosti s posúdením bezpečnostnej spoľahlivosti sťažovateľa poukázal na závery svojho rozhodnutia sp. zn. 35Snr/1/2021 z 22. marca 2023, v ktorom sa vyjadril k výkladu § 14 ods. 2 písm. c) zákona č. 215/2004 Z. z. a kritériu nečestnosti a nedôveryhodnosti osoby, pričom uzavrel, že pri vymedzovaní rozsahu pojmu „ochrana utajovaných skutočností“ nemôže byť limitom a nevyhnutnou požiadavkou pre záver o nepreukázaní podmienky bezpečnostnej spoľahlivosti v dôsledku určitého konania preukázanie priamej súvislosti takéhoto konania s konkrétnou utajovanou skutočnosťou.

24. Zmienené rozhodnutie sp. zn. 35Snr/1/2021, z ktorého záverov vychádzal najvyšší správny súd aj v posudzovanom prípade sťažovateľa, však bolo zrušené nálezom ústavného súdu č. k. III. ÚS 528/2023-44 z 10. decembra 2024. V predmetnom náleze ústavný súd poukázal na legislatívny vývoj § 14 ods. 2 zákona č. 215/2004 Z. z. a rozdielnu judikatúru najvyššieho správneho súdu v súvislosti s posúdením otázky, či sa konanie definované v § 14 ods. 2 písm. c) citovaného zákona musí týkať ochrany utajovaných skutočností. Rozhodnutia najvyššieho správneho súdu sp. zn. 35Snr/2/2021 zo 7. decembra 2022, sp. zn. 2Snr/1/2019 z 18. januára 2023 a sp. zn. 2Snr/1/2020 z 13. marca 2023 (na ktoré poukazoval aj sťažovateľ v ústavnej sťažnosti, pozn.) reprezentujú názorovú líniu, podľa ktorej skutkovú podstatu podľa § 14 ods. 2 písm. c) bodu 6 zákona možno aplikovať iba v prípade, ak NBÚ považoval nečestné alebo nedôveryhodné správanie nevyhnutne preukázané priamo vo vzťahu k ochrane utajovaných skutočností. Opačné závery, podľa ktorých nie je priama súvislosť konania s konkrétnou utajovanou informáciou nevyhnutnou požiadavkou pre preukázanie bezpečnostnej spoľahlivosti, sú prezentované v rozsudku najvyššieho správneho súdu sp. zn. 12Snr/2/2022 z 15. mája 2023 a v už citovanom rozsudku sp. zn. 35Snr/1/2021.

25. Ústavný súd v predmetnom náleze vo vzťahu k spornému § 14 ods. 2 písm. c) bodu 6 zákona č. 215/2004 Z. z. uviedol, že z jeho formulácie ako celku je zrejmé, že z neho nevyplýva, že «nejaký spôsob nečestnosti alebo nedôveryhodnosti ako taký znamená ohrozenie ochrany utajovaných skutočností. Naopak, z ustanovenia ako celku zreteľne vyplýva, že práve a výlučne vo vzťahu k ochrane utajovaných skutočností má dôjsť k nečestnosti alebo nedôveryhodnosti. Ilustratívne povedané, východiskom sú utajované skutočnosti a na tieto musí byť naviazaná

prípadná nečestnosť a nedôveryhodnosť, a nie naopak. V opačnom prípade by druhá časť predmetného ustanovenia „vo vzťahu k ochrane utajovaných skutočností“ bola zbytočná a na naplnenie skutkovej podstaty by stačila pasáž: „Za bezpečnostné riziko sa považuje zistenie, že osoba preukázala svojim konaním alebo vyjadrením nečestnosť, nedôveryhodnosť“» (porov. zásadu, že ustanovenie je potrebné interpretovať tak, aby sa iné nestalo obsoletné, In: Melzer, F.: *Metodologie nalézání práva: úvod do právní argumentace*. 1. vyd., Praha : C. H. Beck, 2010. s. 146.).

26. Za súladný so základným právom na súdnu ochranu preto ústavný súd v zmienenom náleze považoval taký výklad § 14 ods. 2 písm. c) bod 6 zákona č. 215/2004 Z. z., podľa ktorého slovné spojenie „preukázala svojim konaním alebo vyjadrením nečestnosť, nedôveryhodnosť vo vzťahu k ochrane utajovaných skutočností“ vyžaduje, aby úrad pri aplikácii tejto normy zistil, že osoba sa dopustila takého konania, ktoré nedáva záruku, že bude spôsobilá chrániť utajované skutočnosti. Pritom musí ísť o konanie týkajúce sa ochrany utajovaných skutočností (bod 39 nálezu).

27. Od týchto prijatých záverov ústavný súd nenašiel dôvod odchyliť sa ani v aktuálnej veci sťažovateľa.

28. Sťažovateľ v danom prípade nevyhovел psychofyziologickému overeniu pravdovravnosti v súvislosti s otázkami, ktoré sa týkali podieľania sa na neoprávnenom odpočte dane z pridanej hodnoty spoločnosťou ██████, v ktorej bol jedným zo štatutárnych orgánov a neoprávnenej optimalizácie výnosov menovanej spoločnosti, z čoho NBÚ a žalovaný vyvodili, že sťažovateľ nie je bezpečnostne spoľahlivou osobou ani vo vzťahu k utajovaným informáciám.

29. Vzhľadom na uvedené ústavný súd musí konštatovať, že výklad aplikovaného § 14 ods. 2 písm. c) bodu 6 zákona č. 215/2004 Z. z., ktorý v danom prípade poskytol najvyšší správny súd, vychádzajúc zo záverov ústavným súdom zrušeného rozsudku sp. zn. 35Snr/1/2021, nie je možné hodnotiť ako ústavne akceptovateľný a zodpovedajúci základnému právu na súdnu ochranu. Pri akceptovaní výkladu poskytnutého najvyšším správnym súdom by totiž akékoľvek konanie navrhovanej osoby, ktoré by NBÚ vyhodnotil ako bezpečnostné riziko pre nakladanie s utajovanými informáciami, bolo možné podradiť pod § 14 ods. 2 písm. c) bodu 6 zákona č. 215/2004 Z. z.

30. Na základe uvedeného ústavný súd pristúpil k vysloveniu porušenia základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho správneho súdu (bod 1 výroku tohto nálezu).

31. V súvislosti s návrhom sťažovateľa ústavný súd dospel k záveru, že pre dosiahnutie nápravy vo veci je nevyhnutné napadnutý rozsudok zrušiť podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a jemu zodpovedajúcemu § 133 ods. 2 a ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde a vec vrátiť najvyššiemu správne mu súdu na ďalšie konanie (bod 2 výroku nálezu). Po vrátení veci je najvyšší správny sud povinný opätovne rozhodnúť o správnej žalobe sťažovateľa, pričom je viazaný právnymi názormi ústavného súdu vyjadrenými v tomto náleze (§ 134 ods. 1 zákona o ústavnom súde).

IV.2. K namietanému porušeniu základného práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy:

32. Porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy sťažovateľ videl v tom, že mu nebolo umožnené oboznámiť sa s obsahom utajovaných listinných dôkazov tvoriacich zásadný podklad na preskúmané rozhodnutie žalovaného.

33. Pokiaľ ide o posúdenie proporcionality obmedzenia procesných práv sťažovateľa, ústavný súd pripomína svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej v prípade kolízie dvoch ústavných hodnôt je potrebné ich vyvažovať tak, aby došlo k ich čo najširšej harmonizácii, t. j. aby každá z týchto hodnôt zostala zachovaná v čo najširšej možnej miere, resp. aby žiadna z nich nebola úplne popretá (pozri PL. ÚS 12/2001, s. 38 odôvodnenia a PL. ÚS 13/2010, s. 55 odôvodnenia). Na miskú váh v prospech ochrany utajovaných skutočností možno pomyselne položiť nielen konštatovanú konkrétnosť skutkových zistení správneho súdu z utajovanej časti spisu viazaných na dostatočnú kvalitatívnu úroveň poznania, resp. dôvodov, že konkrétneho konania sa sťažovateľ v súvislosti s výkonom svojho povolania preukázateľne dopustil, a tieto majú vplyv na jeho dôveryhodnosť, ale aj konštatovaný legitímny účel znepřístupnenia utajovanej časti spisu, ktorý by v opačnom prípade znamenal dekonšpiráciu zdrojov spravodajských služieb a metód jej práce. Následne k nevyhnutnému vyváženiu a zachovaniu práva na spravodlivý súdny proces na druhej miske váh dochádza nielen samotným účinne vykonaným súdnym prieskumom skutkových zistení, ale aj predovšetkým (i) sprístupnením primeraného rozsahu informácií v správnom konaní (zohľadňujúc rozptýlené informácie v utajovaných správach), (ii) oznámením dôvodov, pre ktoré sťažovateľovi neboli poskytnuté informácie z utajovanej časti spisu, (iii) zhodnotením konkrétnosti skutočností uvádzaných spravodajskou službou či (iv) posúdením vierohodnosti týchto informácií v správnom konaní, a to všetko v nevyhnutných medziach ochrany utajovaných skutočností (pozri I. ÚS 637/2023).

34. Bezpečnosť štátu je ústavou chránená hodnota (čl. 1 ods. 1 ústavného zákona č. 227/2002 Z. z. o bezpečnosti štátu v čase vojny, vojnového stavu, výnimočného stavu a núdzového stavu v znení neskorších predpisov; čl. 7 ods. 3 ústavy). V tomto duchu zákonodarca často pristupuje k právnej úprave konkrétnych oblastí spoločenských vzťahov dotýkajúcich sa bezpečnosti štátu, kde nie sporadicky priamo v texte právnej úpravy vyváža ústavne chránenú hodnotu bezpečnosti štátu na jednej strane a ústavou chránené základné práva subjektov práva, akcentujúc bezpečnosť štátu na strane druhej (II. ÚS 480/2014). Zákonodarca sčasti uprednostní bezpečnosť nielen z hľadiska jej samej, ale aj z hľadiska utajenosti spravodajských informácií, preto existuje právna úprava, kde v konfrontácii s bezpečnosťou štátu uprednostní zákonodarca napr. len ochranu života a zákaz mučenia (čl. 16 ods. 2 ústavy, kde zákaz mučenia je reglementovaný ako absolútne ľudské práva, ktoré nie je možné obmedziť ani v záujme bezpečnosti štátu).

35. To znamená, že s ohľadom na špecifiká a význam rozhodovania vo veciach utajovaných skutočností, keď je veľmi zreteľný bezpečnostný záujem štátu, nie je možné vždy uplatniť všetky procesné záruky spravodlivého procesu. Podľa ústavného súdu je však realizácia tzv. úplného/neobmedzeného súdneho prieskumu obohateného o prieskum skutkových okolností spôsobilá poskytnúť dotknutým osobám ochranu pred možnou rozpínavou mocou štátu v konaní, v ktorom dominuje ochrana utajovaných skutočností a záujem štátu na národnej bezpečnosti.

Uvedené zodpovedá aj judikatúre Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri napr. rozhodnutie vo veci Regner proti Českej republike z 26. 11. 2015, sťažnosť č. 35289/11).

36. Ak preto najvyšší správny súd konštatoval, že postup NBÚ bol v tomto smere v súlade so zákonom a sťažovateľovi bola poskytnutá vertikálna ochrana jeho práv v zmysle zákona č. 215/2004 Z. z. (bod 51 napadnutého rozsudku), ústavný súd hodnotí tento záver za ústavne akceptovateľný a zodpovedajúci konštantnej judikatúre. V tejto časti preto ústavnej sťažnosti sťažovateľa nevyhovel (bod 4 výroku nálezu).

IV.3. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 19 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru:

37. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie základného podľa čl. 19 ods. 1 ústavy a jeho práva podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru ústavný súd sa riadil princípom minimalizácie svojich zásahov do právomoci všeobecných súdov, rozhodnutia ktorých sú v konaní o ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy preskúmané (IV. US 303/04, IV. ÚS 64/2010). V súlade so svojou doterajšou judikatúrou (napr. II. ÚS 182/06, IV. ÚS 311/08) vychádzal z toho, že v nadväznosti na vyslovenie porušenia práva sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie (podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) napadnutým rozsudkom a jeho zrušením sa otvára priestor na to, aby sa najvyšší správny súd po vrátení veci v ďalšom konaní sám vysporiadal s ochranou uvedených práv hmotnoprávneho charakteru. Ani v tejto časti preto ústavnej sťažnosti sťažovateľa nevyhovel (bod 4 výroku nálezu).

V.

Primerané finančné zadost'učinenie

38. Ústavný súd súčasne nevyhovel ani návrhu sťažovateľa na priznanie primeraného finančného zadost'učinenia v požadovanej sume, pretože zrušením napadnutého rozsudku a vrátením veci najvyššiemu správne súdu sa vytvoril priestor na nápravu zásahu do označených práv sťažovateľa (bod 4 výroku tohto nálezu).

VI.

Trovy konania

39. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania a výpočte odmeny za právne služby ústavný súd vychádzal z § 11 ods. 3 a § 13a ods. 1 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) a sťažovateľovi priznal odmenu za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2023 (prevzatie a príprava právneho zastúpenia a podanie ústavnej sťažnosti) á 208,67 eur, čo spolu s režijným paušálom 2 krát á 12,52 eur (§ 16 ods. 3 vyhlášky) predstavuje sumu 442,38 eur, ktorú ústavný súd zvýšil o 20 % daň z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“), pretože právny zástupca sťažovateľa je platcom DPH. Ústavný súd tak priznal sťažovateľovi (§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde) nárok na náhradu trov konania celkom 530,86 eur (bod 3 výroku tohto nálezu).

40. Priznanú náhradu trov konania je najvyšší správny súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 Civilného sporového poriadku) označeného v záhlaví tohto nálezu, a to do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. augusta 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu